

Kázání na Neděli Velikonoční, 16. 4. 2017 (Ester Čašková)

Jan 20, 11-18

Pro smutek nad hrobem a vzpomínání na zesnulé máme pochopení. Vždyť při všech vymoženostech moderní doby je smrt tím, co nás zasahuje stále stejně bolestně. Bourá dlouholeté vztahy lásky a přátelství, přichází někdy naráz a nečekaně, jindy zdlouhavě a zákeřně a vždycky ničí lidské štěstí. Štěstím jsou přece právě ty chvíle, kdy jsme pohromadě s těmi, které máme rádi.

Pro učedníky a okruh žen, které Ježíše doprovázely byly tyto velikonoce takhle smutné a plné zklamání. Ztratili svého Mistra. Jejich tak blízké přátelství naráz skončilo. Všechny ty důvěrné rozhovory, chvíle sdílení, projevy moci, která lidi stavěla na nohy, uzdravovala jejich duši i tělo, ty překvapivé změny v životě mnoha lidí, které Ježíš působil – to už je všechno minulost. Zbývají jen vzpomínky.

A Marie u Ježíšova hrobu s pláčem zjišťuje, že jí nebude dopřáno ani to tiché vzpomínání. Hrob je prázdný. Snad vandalové nebo kdo neměl úctu ani před smrtí. Co jí zbylo ze vztahu s milovaným Mistrem? Opravdu jen vzpomínka v srdci? Takové to „Nikdy nezapomeneme“?

Někdy mám dojem, bratři a sestry, že mnozí lidé považují víru za takový druh vzpomínání na Ježíše a na dávné časy, kdy bylo líp. Kostel, ke kterému se váže mnoho osobních vzpomínek na svatby, křty a pohřby, kostely jako součást historie to všechno ukazuje někam dozadu. A i při bohoslužbách se připomíná, co se kdysi dávno kdesi daleko stalo. Člověk však nemůže nadlouho žít ze vzpomínek. Ty postupně vyblednou. A je třeba myslet na život v přítomnosti a také mít nějaký výhled do budoucna. Je-li pro nás víra jen vzpomínáním na zážitky v minulosti, nemá žádnou nosnou hodnotu.

Marie na to u Ježíšova hrobu přišla také. Její touha najít Ježíšovo tělo je sice dojemná, ale co by z toho vlastně měla? Ježíše jako v mauzoleu?

U toho hrobu se stalo něco, co jí otevřelo oči. Ježíš ji oslovil jménem. On ji zná. A právě při tom oslovení Marie procitne ze zaslepeného hledání mrtvol. Vzpomínání je nezajímavé a zbytečné, když je tu živý Kristus. Obírat se minulostí je ztráta času, když je možné spolu být tady a teď.

Bratři a sestry, **víra nestojí na vzpomínkách. Víra se rodí a žije z osobního setkání s Ježíšem.** S tím, který byl ukřižován, pohřben tady v tom hrobě a je znovu zvláštním způsobem přítomen. Marie neví jak se to stalo, ale poznala, že se s Ježíšem znovu dá mluvit. Že je s ním. A to je důležité. To je úžasné. Smrt tedy neznamenala konec vztahu s Ježíšem. To je velikonoční zázrak.

A protože je potřeba nějak vyjádřit, že tento ukřižovaný a pohřbený Ježíš z Nazareta byl mrtev a je znovu živ, neobejdeme se bez slova vzkříšení. A právě to je slovo, které mezi nevěřícími lidmi vzbuzuje zvědavost, pochyby anebo shovívavý úsměv. Co je to vzkříšení? Jak vypadalo? Moderního člověka zajímá jak se takové vzkříšení děje. Chtěli bychom vědět, JAK to Bůh udělal. Ale o tom v evangeliu nic nečteme. Nebyli u toho reportéři – protože způsob, jakým Bůh tvoří (ať už při stvoření kdysi dávno nebo teď) není to důležité. A není v naší kompetenci koukat Bohu pod ruku. Co potřebujeme vědět, to víme: Ježíš byl mrtev a je znovu živý. Je přítomný, mluví, jedná – a znovu projevuje lásku a soucit.

O velikonočních jde o to, že s Ježíšem Kristem můžeme mít osobní vztah i my. Přestože žil kdysi dávno, přestože zemřel, můžeme s ním být v kontaktu. A to je právě to jiné, co s mrtvými běžně nemůžeme. Ale s ním ano!

Ježíš z Nazareta, kterého ukřižovali a pohřbili, je znovu zvláštním způsobem přítomný s těmi, kdo ho měli rádi.

Proto víra není nějaký všeobecný světonázor. Že nějaký Bůh asi je. Víra se rodí tam, kde člověk pozná, že právě **o mě** Bůh stojí, právě mě volá – a zná mě jménem, nejsem nějaká nula, nějaké rodné číslo bez tváře a beze jména. Možná tak figurujeme ve všelijakých lidských seznamech a kartotékách, ale ne u Boha. A moje víra není vztah jenom k někomu nebo něčemu někde nade mnou. Ale k tomu, kdo mě zná, kdo mě má k smrti rád, a chce, abych o tom věděla. Marie uslyšela svoje jméno a poznala, že ten domnělý zahradník je Pán, kterého zná a má ráda.

Dnes se mnohým lidem zdá jednodušší věřit jaksi nezávazně, spíš jenom sympatizovat, ale ne se osobně v církvi angažovat. Ale vzkříšení ani víra – to není nic pro ty, kdo chtějí zůstat v povzdálí jako diváci. Pro diváky tu není nic. Žádné divadelní kusy, žádné zázraky. **Jen ten, kdo má odvahu dát se oslovit** a vstoupit do rozhovoru s Ježíšem, jen ten může poznat, že ukřižování ani smrt neznamenaly konec jeho díla. Ježíš nestojí

o to, abychom na něj vzpomínali jako na drahého zesnulého. Chce být s námi jako náš bratr – a náš Pán.

Ale přesto je to po velikonocích trochu jiné než dřív. Marie si také myslí, že se v se všechno vrátilo do starých kolejí. Mistr bude mezi námi, zase bude učit a uzdravovat. Aby pochopila, že je to jinak, musí uslyšet: pozor, nedotýkej se mě. Ježíš patří mezi nové stvoření, patří do nové etapy, do nového věku, do prostoru Boží vlády. A tak už nemůže znovu umřít ani nepodléhá zákonitostem tohoto věku, tohoto světa. Prochází zamčenými dveřmi ničím neomezován. Je tu i onde. Jeho přítomnost je skutečná, ale jiná než dřív. Nemůžeme si na něj sáhnout. Ani Marie nemohla. Ale vadí to?

Bylo by mnohem jednodušší, kdyby se všechno vrátilo do starých kolejí a my bychom měli Ježíše mezi sebou tak, jako kdysi učedníci. Kdybychom se mohli jen dívat a naslouchat. Kdyby byl Ježíš přítomen takovým způsobem, že by to museli uznat i ti nevěřící. Protože teď - teď to máme těžké.

A to je právě podstata věci, bratři a sestry. Ježíš JE po velikonocích ve světě přítomen. Skutečně, reálně – ale **vnímají to jen ti, kteří v něho věří**. Je přítomen tam, kde se v jeho jménu káže, kde se křtí a vysluhuje chléb a víno na památku jeho smrti. Ježíš je přítomen tam, kde se dva nebo tři věřící v jeho jménu sejdou.

Dochází nám jaká je to pro nás šance, jaký je to úkol? Chceme-li něco udělat pro tento svět, chceme-li, aby tady vládly zákony božího království, láska a milosrdenství, můžeme pro to mnoho udělat. Protože tam, kde se scházíme v jeho jménu, tam je on přítomen. Při našich bohoslužbách, v našich biblických hodinách, při našich modlitbách **zpřítomňujeme Kristovu vládu v tomto světě**.

Dáváme mu prostor, aby v tomto světě působil – i skrze nás.

Ano, je to mnohem složitější a zodpovědnější než když tu byl on sám jako člověk mezi lidmi. Dnes je přítomen v Duchu svatém jako Pán mezi těmi, kdo mu věří. A nám musí být jasné, že nevzpomínáme s láskou na někoho drahého ale zesnulého. Církev nemá být muzeum ani klub příznivců zesnulého Ježíše z Nazareta. Jsme tu jako **jeho velvyslanci, kteří dávají na vědomost jeho vůli a sami podle ní také žijí**. A tak vlastně to Boží království do tohoto světa vnášíme.

A že neznáme jeho vůli nebo nevíme, jak má to jeho vládnutí vypadat? Kvůli tomu byl důležitý ten prázdný hrob. Prázdný hrob není žádný důkaz vzkříšení. **Důkazy hledají ti, co nevěří**. Mrtvolu opravdu mohl někdo ukrást. Prázdný hrob je však **vodítkem**, aby nám bylo jasné, že ten Vzkříšený Pán je totožný s Ježíšem z Nazareta, kterého ukřižovali a pohřbili. A o něm dobře víme, jaký byl. Víme, jak se Ježíš choval k hříšníkům, k nemocným, k těm, kdo byli na okraji společnosti. Víme, co se mu líbilo a nad čím se hněval. Víme, jak učil své následovníky se modlit, co říkal o pýše a ješitnosti, o službě a lásce. Velikonoční setkání s Kristem je vlastně rozpoznávání toho, koho už dávno známe. **Víra je objevení toho, že Bůh o mně stál už dávno**. A že o mně stojí ještě pořád.

Marie odešla od prázdného hrobu s jásavou radostí. Nejen proto, že viděla Pána a mluvila s ním. Pochopila, že **teď už ho nikdy neztratí. Od nynějška už smrt není pro Ježíše žádnou překážkou**. A to ani naše smrt. Vztah mezi námi a jím nepodléhá žádným omezením – času ani prostoru.

I když budu jinde, i když budu stárnout a umírat a ztratím kontakt se všemi, které mám rád – Kristu se neztratím.. Ani život, ani smrt, ani hlubokost ani vysokost – nemohou nás oddělit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši našem Pánu.

Vzkříšený Pane, ty jsi zvítězil nad silami nenávisti, násilí a zla. Prosíme dej, ať se k nim i my umíme chovat jako k přemoženým mocnostem, ať věříme víc tobě nežli jim. Ukázal jsi nám, že smrt nemá poslední slovo, dej, ať se strachem z ní nedáváme spoutat, ale umíme jako svobodné Boží děti čekat na projev tvé moci ve svém životě i ve svém umírání.